

Hicret gecesi ölüm uykusunda bir kahraman!

Muhammed (s.a.v), hicretten önce Ebu Bekir (r.a.) ile birlikte Mekke'den ayrılacağı gece, Ali (r.a.)'den kendi yatağında yatmasını istedi. Ayrıca kendisine emanet bırakılmış malları sahiplerine teslim etmesini ve ardından Medine'ye gelmesini tembih etti.

O gece müşrikler Peygamber Efendimizin evini kuşatmış, sabah çıkacağı anı beklemeye başlamışlardı. Çünkü o dönemin anlayışına göre bir kimseyi evinin içinde öldürmek korkaklık sayılırdı.

Efendimiz (s.a.v), Hz. Ali'yi (r.a.) yatağına yatırdıktan sonra gece vakti evden çıktı. Yerden bir avuç toprak alıp müşriklerin üzerine serpti ve Yâsin Sûresi'nin ilk ayetlerini okuyarak aralarından geçti. Hiçbiri onu fark edemedi.

Müşrikler beklemeye devam etti. İçlerinden bazıları şüphelenip pencereden baktıklarında, yatakta yatan Hz. Ali'yi (r.a.) Peygamber Efendimiz zannederek bekleyişlerini sürdürdüler.

Sabah olunca içeri girdiler ve karşılarında Hz. Ali'yi (r.a.) görünce şaşkına döndüler. Peygamberimizin nerede olduğunu sordular; ancak bir cevap alamadılar. Bunun üzerine vakit kaybetmeden etrafa adamlar gönderdiler.

Hz. Ali (r.a.) ise bir süre sonra emanetleri sahiplerine teslim etti ve ardından Medine'ye doğru yola çıktı. Günler süren zorlu yolculuk sonunda Medine'ye ulaştığında ayakları yara içinde kalmıştı. Efendimiz (s.a.s), onun bu hâlini görünce çok duygulandı; mübarek eliyle ayaklarını meshetti ve dua etti. Bu dua ile Hz. Ali'nin (r.a.) bütün ağrıları geçti ve şifa buldu.

1- Sadakat ve “Ölüm Uykusu”: Nefsin Bencilliğine Bir Tokat

Hz. Ali'nin (r.a.) o yatağa girmesi, mantığın bittiği, aşkın başladığı yerdir. Nefis her zaman **“Önce ben!”** der. Kendi canını hiçe saymak, bir başkası için kurban etmek, nefsin bencil doğasına aykırıdır.

Düşman kılıçlarının kapıda parladığı bir gece, bir başkasının hayatı için kendi canını ortaya koymak, nefsin “benlik” duvarını yerle bir etmektir. Hz. Ali o gece sadece yatağa yatmadı; korkularını, gençliğini ve dünyevi arzularını o döşeğe kurban etti. Nefsin titrediği o karanlıkta, o huzurla uyudu.

Çoğu insanın “fedakârlık” dediği şey aslında gizli bir ticarettir. “Ben sabredeyim ki mükafat alayım”, “Ben vereyim ki daha iyisi gelsin.” Bu, nefsin Rabbi ile takas yapma küstahlığıdır. Hz. Ali'nin o yatağa girişi bir pazarlık değil, bir **vazgeçiş** tir.

Sen bugün küçücük bir eleştiride bile “benim onurum” diyerek kalkanlarını kaldırırken; o,

kılıçların altına yatarken “ben” kelimesini lügatinden sildi.

Senin nefsin, yarın ne yiyeceğinin korkusuyla uykularını kaçırırken; Hz. Ali, öleceği kesin görünen bir gecede uyuyabiliyordu. Senin “güven” dediğin şey banka hesapların ve konforun, onun “güveni” ise mülkün gerçek sahibiydi. Hangisi daha özgür? O gece o yatakta yatan aslında sadece bir beden değil; insanlığın dünyaya, maddeye ve korkuya olan bağımlılığıydı. Hz. Ali o bağları kestiği için uyuyabildi. Sen o bağlara sıkı sıkı sarıldığın için uyuyamıyorsun.

2. Emanet Ahlakı: İhanete Karşı Muazzam Bir Onur

Müşrikler Muhammedü'l-Emin'i (s.a.v) öldürmek istiyorlardı, ama en kıymetli eşyalarını yine ona emanet ediyorlardı. Bu, insanlık tarihinin en büyük ironisidir.

Müşriklerin, mesajını reddettikleri ve hayatına kastettikleri bir insana en değerli mallarını teslim etmeleri, fitratın inkâr edilemez itirafıdır. Onlar O'nun getirdiği dini inkar ediyorlardı ama O'nun “**Emin**” sıfatını inkar edemiyorlardı.

Nefis, kendisine düşmanlık edene hıyanet etmeyi “hak” görür. “Onlar seni öldürmeye çalışıyor, malları neden iade ediyorsun?” diyen ses, nefsin sesidir. Ancak Peygamber ahlakı, düşmanına bile adaletle muamele etmeyi gerektirir. Hz. Ali'nin o tehlike altında tek tek emanetleri sahiplerine teslim etmesi, “**Düşmanım bile olsa hakkı yenemez**” duruşudur ki bu, modern dünyanın unuttuğu en mükemmel fazilettir.

3. Görünmezlik Sırrı: Kibre Karşı İlahi Perde

Müşrikler, sadece fiziksel bir kuşatma yapmadılar; kendi güçlerine ve planlarına duydukları kibrin içinde boğuldular.

Müşrikler; sayıca üstünlüklerine, keskin kılıçlarına ve kusursuz sandıkları kuşatma planlarına güvendiler. Nefis, her şeyi maddi sebeplerle kontrol edebileceğine inanır. Ancak o gece, bir avuç toprak ve Yâsin Sûresi'nin ilk ayetleri karşısında tüm o “maddi güç”, koca bir hiçliğe dönüştü. Bu, “Sebeplere yapış ama sebepleri ilahlaştırma” dersinin en somut örneğidir.

Müşriklerin Efendimiz'i (s.a.v.) görememesi, sadece o anlık bir mucize değil; hayat boyu sürdürdükleri hakikati reddetme tavrının fiziki bir tezahürüydü.

4. Ayaklardaki Yara, Ruhtaki Şifa: Çilenin Kutsallığı

Hz. Ali'nin Medine'ye ulaştığındaki o perişan hali, nefsin hiç sevmediği bir tablodur. Nefis; konforu, yumuşak yastıkları ve zahmetsiz başarıyı ister.

Nefis, doğası gereği zahmetten kaçır ve “kolay yoldan” kazanmayı arzular. Hz. Ali'nin Medine yolundaki o çileli yürüyüşü, nefsin bu konfor arayışına vurulmuş en büyük darbedir. Hakikat yolunda çekilen her sancı, aslında ruhun prangalarından kurtulması ve saflaşmasıdır.

Ayakları kan içinde, şişmiş ve yürüyemez halde Medine'ye giren o genç adam, bize bir ders veriyor: **Hakiki vuslat, beden ödediği bedellerle mühürlenir.**

Efendimiz'in (s.a.v.), Hz. Ali'nin ayaklarını mübarek elleriyle meshedip ağlaması, sadece tıbbi bir müdahale değil, manevi bir tescildir. O gözyaşları; sadakatin, vefanın ve fedakarlığın Allah katındaki kıymetinin sessiz bir haykırışıdır.

Hiçbir kutlu menzile bedel ödenmeden varılmaz. Hz. Ali'nin kanayan ve şişen ayakları, onun Medine'ye (Vuslat'a) olan liyakatinin belgesidir. Bu tablo bize şunu fısıldar: Emek ve acı ile mühülenmemiş bir "varış", aslında bir "ulaşmışlık" değildir.